THE SINNER'S FRIEND.

CARAID

A'PHEACAICH.

BY PERMISSION OF THE AUTHOR.

G. GALLIE, GLASGOW.
MACLACHLAN AND STEWART, EDINBURGH:
ALEX. GARDNER, PAISLEY.

1867.

Price Threepence.

THE SINNER'S FRIEND.

CARAID

A'PHEACAICH.

BY PERMISSION OF THE AUTHOR.

G. GALLIE, GLASGOW.
MACLACHLAN AND STEWART, EDINBURGH:
ALEX. GARDNER, PAISLEY.

1867.

Price Threepence.

Digitized by the Internet Archive
in 2014

http://archive.org/details/caraidapheacaich1867hall

CARAID A'PHEACAICH.

BY PERMISSION OF THE AUTHOR.

G. GALLIE, GLASGOW.
MACLACHLAN AND STEWART, EDINBURGH:
ALEX. GARDNER, PAISLEY.

1867.

*** Theagamh gu'm bu nì ceart e, an leabhran so thoirt 'an iasad, no ä léughadh, d'on dream a ta tŭr aineolach mu shlighe na slàinte. Tha Dia air uairibh ag oibreachadh le meadhonaibh fìr iriseal,—agus có aig a bheil fhios ciod a's e a *thoil-san* a dheanamh le cuspair cho faoin ri so?* "A bheil nì sam bith ro chruaidh air an Tiarna?"

---

* Nì cho neŏineach ri so.

I rejoice to find that the "Sinner's Friend" is to be published in the Gaelic. It is unnecessary for me to give an opinion as to the character and value of that excellent little work. But I beg leave to state, that I consider it a most suitable work to be put into the hands of the poor Highlanders. To them it must prove a valuable boon; and I can truly say, that I know no person so capable of translating it into pure, simple idiomatic language as Mr. Munro, to whom it has been entrusted. He is one of the best Gaelic scholars living. I have looked over the M.S. and it is just such as I expected from the hands of Mr. Munro. Most sincerely do I wish all manner of success to the work; and it will afford me much pleasure, if I can in any way promote its circulation.

NOR. M'LEOD,

Minister of St. Columba, Glasgow.

10th Feb., 1837

CARAID A' PHEACAICH.

A PHEACAICH!

RINNEADH AN LEABHRAN BEAG SO

AIR DO SHON-SA!

A chum *Dòchas* agus *Furtachd, Aoibhneas* agus *Sìth* a thoirt dhut.

A-MHAIN creid gu bheil Dia *toileach* mathanas a thoirt do *gach* uile pheacach *aireachail*, agus guidh gu dùrachdach AIRSAN tròcair a dheanamh ort, agus biodh dearbh-chìnnt agad gu'n *dean* e mathanas a thoirt dhut (seadh, eadhon *dhut-sa*) air sgàth ă MHIC ghràdhaich féin.

CUIMHNICH—" Gu bheil an Tiarna, *a feitheamh* gu bhi gràsmhor :" uime sin, fuadaich uat buaireadh Shàtain ; 's e ă mhiannsan nach biodh earbsa agad á tròcairibh Dhé, agus a thoirt ort a chreidsinn gu bheil do pheacannan cho *anabarrach mòr's* nach faodar ăm mathadh. Ach tha sin *ao-comasach*, a chionn " *glanaidh fuil Chriosta* o gach UILE pheacadh.'

> Na cumadh do chogais ort màirneal
> Le smuainte bàth nach 'eil thu réith ;
> 'S i so 'n aon *uigheam* tha E 'g iarraidh,
> Mothach' giar *thu bhi 'nă fhéum-s'*.

'Si *urnaigh dhiomhair*, dhùrachdach, an t-aon seòl taitneach, *sìr-chinnteach*, air faochadh agus furtachd fhaighinn, ri linn nan ànrath a's truime.

Cridhe maoth, briste, brùite ; mothachadh iriseal gu'n do thoill sinn dìteadh ; iarrtas dùrachdach air tròcair ; is nithean iad sin a tha dol 'an cois slàinte, agus *ris nach cuir* ar Dia gràsmhor-ne *cùl gu bràth*.

Tilgte do dh-Ifrinn!

Tilgear na h-Aingidh do dh-Ifrinn, *agus na cinnich sin uile a* ni dichuimhn' air Dia!—ix. Salm, 17.

NACH UAMHASACH A' BHINN SO!

A Pheacaich thruaigh—Ciod a ni *thusa* 'sa' chuis eagalaich so? Ciamar a thàrras *tusa* as o bhinn na muinntir aingidh sin a theid a thoirt thairis do thruaighe neochriochnaich?

Gabh *aireachas*, agus creid anns an Tiarna Iosa Criosta, agus nitear thusa a thèarnadh. *Gniomhar.* xvi. 31.

Cha chuimhnichear dhut lochd air bith a rinn thu.—*Esec.* xxxiii. 16.

Tha an Tiarna a' tearnadh aig an aona uair déug,—tèarnaidh e *gus a chuid a's faide mach;* uime sin, na toir Geill *gu bràth.* Gidheadh, na cuir dàil sealain 'san aireachas.—Theagamh gur h-e 'm *maireach* do latha deirionnach.

Thig la a' Bhreathanais ann an ùine *fior ghoirid.*

Seall air an ath dhuilleig, agus léugh a' mhisneach a tha *agadsa* d'earbsa a chur ann an tròcair an Dia chaoimh sin aig nach eil tlachd sam bith ann am bàs peacaich, (Esec. xxxiii. 11. agus a gheall nach tilg e mach aon air bith a thig d'ä ìonnsaidh (le cridhe dìblidh, brùite) ag earbsadh ann an toillteanas ä mhic ghràdhaich.

Tha aireachas agus Mathanas *do-sgaraichte* o chéile. Luc. xxiv. 47.

CUIMHNICH A-RIST,

Nach eil peacadh sam bith ann nach gabh mathadh, ach am peacadh 'an aghaidh an Spioraid Naoimh.—Mata, xii. 31, 32.

Cha 'n eil diultadh air Aon idir.

"An tì a thig a'm ionnsaidh, cha tilg MISE, AIR CHOR SAM BITH, A MACH e. Agus is i ä thoilsan a chuir uaithe mise, gu'm biodh a' bheatha mhairionnach aig GACH UILE AON a chì am Mac, agus a chreideas ann ;—agus togaidh mise 'n àird e air an latha dheirionnach."—*Eoin.* vi. 37—40.

THA dearbhachd 'g à toirt anns na briathraibh so, nach diùltadh Dia aon neach sam bith, a thigeadh h-uige air son slàinte d'ä anam, le iarrtas dùrachdach a' bheannachd sin fhaotainn, ann an earbsa ri fìrinn, ri cumhachd, agus ri gràs Dhé, agus a' cleachdadh nam meadhoinean a shònraich e-féin : a dh' aindeoin meudachd cionta peacaich roimhe so, a dh'aindeoin ä sheann chleachdannan mi-bhéusail, ä thràillealachd do Shàtan, agus anfhainneachd ä thigheachd gu Criosta—gidheadh nach tugadh sin air Dia cùl a chur ris; agus ni mo a rùnaich Dia, le *ordugh* dìomhair, cùl a chur ris. Ri so, tha toil an Athar (a thainig am mac a nuas á neamh a choilionadh) gu h-iomlan a' co-chòrdadh ; is i ä thoilsan, nach diùlteadh 's nach càillteadh, 'am beatha no 'am bàs, aonan diu-san a thugadh do'n Mhac, ach gu'n rachadh gach uile aon diu a thogail an àird gu sonas siorruidh, aig an latha dheirionnach.

Tha IOSA, cha'n e mhàin a' saoradh gach *uile* a chreideas ann agus a ghéilleas dha, ach tha e 'gän teasraiginn o chiont, o dhìteadh, o chumhachd agus o thruaillidheachd äm peacannan gu léir: agus, fa dheireadh, saoraidh e iad o bhith* a bhi idir aig a' pheacadh annta, agus o chumhachd a bhi aige thairis orra, an uair a shluigear suas am bàs le buaidh, agus a dh' iompaichear bròn gu sòlas siorruidh.

A PHEACAICH ! a bheil thu 'n imcheist ? An diùlt thu, fad mionaid na h-uaire, an tairgse ghlòrmhor so air tròcair ? 'Se *so* la' na slàinte—agus tha'n t-àm sona iar teachd *ortsa* 's am faodar do pheacannan lionmhor a dhubhadh as, agus d' anam a shaoradh gu sìorruidh. Tha caomh-chion aig Iosa ort chum do mhatha. O ! gabh ris ann ad chridhe, agus bheir e leis do neamh thu.

Gu'n robh an earrann so 'nà beannachd agus 'nà misnich cho mòr do gach aon a léughas i, agus a bha i do 'n aon a rinn a sgrìobhadh !

* bhcð, bheatha.

Na cul-sleomhnaich iar an Aiseag.

Pillibh, O a chlann chul-sleomhnach, agus leighisidh mise bhur cul-sleomhnachadh. Ieremia iii. 22. Faic fòs Lucas xv. 20. *An uair a bha e fathast fad air falbh*—

(Nach ann an so a tha a' chaomh-throcair !)

Eisd, mata, ri guth d' Athar agus d' aodhaire ghràdhaich, O thusa a leinibh chùl-sleòmhnaich agus a chaora chaillte, 's e gu dùrachdach ag éughach *Till, Till!* Na ruith tuille air an t-slighe leathainn maille ris an t-saoghal. Nach eil thu fathast sgìth de phlaoisg an t-saoghail ? Nach eil iomagain idir ort mu d' anam ? Nach iomain sin thu gu Dia ? Féuch ! tha d' Athair agus d' Aodhaire *'gad iarraidh.* Tha e iar dol a mach mar thà g'ad choinneachadh 's g'ad ghairm. Gabhaidh e riut *gu toileach* agus *gu h-aoibhneach.* Thig, a-mhàin ag ùrnaigh mar bha am mac Stròghail, agus bheir e dhut mathanas gu saor, cia bith ä mheud 'sa pheacaich thu 'nä aghaidh. *Tha e comasach air gach truaillidheachd a's gràineile 'nad chridhe a chasg agus a leigheas:* is urrainn e eadhon do shaoradh á craos ifrinn agus an diabhoil. Cha 'n e sin a-mhàin, *ach ged robh seilbh aig còrr agus seachd deomhain ort, bu chomasach e air än tilgeadh asad.* Tòisich ri gairm air gu dùrachdach ann an ùrnaigh, agus, bochd is truagh mar tha thu, thig h-uige mar lighiche d' anma, chionn tha 'n lighiche agus an t-éuslan, (Slànaighear beairteach agus peacach bochd,) ro fhreagarrach air ä chéile.

Tha e 'leigheas ar n-euslaintean uile, agus faodaidh e an nì sin a dheanamh comasach a shaoileas tusa' bhi ro *eu*-comasach.

O Iosa,—làn de fhìrinn 'us de ghràs,
Na's làine de ghràs na mise de chiont,
A rithist aon uair iarram d'aodann gràidh
Cuairt-ghlac mi led' ghàirdean is tàth mi riut.
Dean leòintean m' anma thruaigh a nighe ;
Gu ùrnaigh deasaich fonn mo chridhe ;
O ! math mo sheachrain dhomh gu saor !
'S do'n pheacach ăin-dìleas thoir fathast gaol.

Am Misgear iar 'Aiseag.

Ma ghlacar neach ann an coire air bith, sibhse a ta spioradail, togaibh suas ä shamhail sin de dhuine ann an spiorad na macantachd; a' toirt aire dhut fein nach buairear thu mar an ceudna.—Galat. vi. 1.

Nach beannaichte an teagasg gràdh Chriosta do pheacaich bhochd, chiontach, a thuit, agus a thoill ifrinn! agus 'an aite bhi togail suas an sùl ann an dórainn shiorruidh, aig a bheil cuireadh is ath-chuireadh tigheachd gu saor gu Tobar na trocaire chum's gu'n nighear air falbh äm peacannan uile, agus gu'n deanar geal än anamannan ann am fuil an Uain.

" A!—deir am peacach bochd faiteach cùl-sleòmhnach,—faodaidh so freagairt gu fìr mhath dhoibhsan nach do chiontaich cho trom 's a rinn *mise*,—'an aghaidh an t-soluis,—agus eòlais,—agus 'an aghaidh fäirtheanadh* mo choigaise fein,—agus eadhon 'an aghaidh tùr-nadarra mo dheagh-thuigse féin: Ochan mise!—cha bhuin na geallanna gràsmhor sin domhsa." Ciod a thuirt thu? Cha bhuin iad dhutsa! Carson? An e gu bheil *dorus* na Tròcaire cho cumhann 's nach faigh thusa troimhe? An e gu bheil fuil Chriosta cho *neo-bhrigh'or* 's nach teid aice air do thruaillidheachd-*sa uile* 'ghlanadh, ged robh thu deich mìle uair na's *miosa* na ta thu?

An cuir thu teagamh ann am facal caomh, misneachaidh athar ghràdhaich, a ta le sùil iomagainnich ri faire ort, a taosgadh a-mach cuiridh ghràsmhoir, ag ràdh, "Ciamar a leigeas mi dhiom thu? O Ephraim, tìll ris an Tiarna do Dhia oir cha chuir mise 'an gniomh gairge mo chorruich; cha sgrios mi Ephraim; chionn is mise Dia, agus cha duine. Thugaibh leibh briathran, agus tillibh ris an Tiarna, agus aidichibh ur peacannan."—Agus a-rìst, a pheacaich thruaigh, faic ciod a thaisg Dia gu caomh suas air chionn ä leinibh anfhainn fo theinn a' pheacaidh;—cha 'n e slat;—cha'n e mollachd; ach briathran milis, caoin, tròcaireach, a their e, ('s e feitheamh rid' thigheachd) a thoirt misnich do d' chridhe leòinte,—"Leighisidh mise ä chùl-sleomhnachadh; gràdhaichidh mi e gu saor; oir phìll mo chorruich air falbh uaithe."—*Hosea*, xiv. 4.

An dean thu màirneal mionaid, mata?—no an diùlt thu an tròcair sin a ta 'gà tairgse cho saor leis-san ata feitheamh gu bhi gràs'or? An cùm thu DIA *a' feitheamh* riut? O! a chomh-pheacaich! tilg gun dàil thu fein aig stòl ä choise, far a bheil, mar an ceudna, Criost e féin a'feitheamh riut gus do ghlacadh le 'ghràdh mathachail.† Leighisidh Esan gach uile éucail, gach uile pheacadh:—agus tha e fad-fhulangach eadhon ri diù nan diù. Cha tilg e thu sa air falbh.

* Sanuis, carail. † Mathanais.

Sith do Chogais Chiontaich.

Shlànaich do chreidimh thu ; imich 'an SITH.—*Lucas* vii. 50.

CHA do chuir am boirionnach bochd so, *oibrean* math sam bith 'an gniomh, roi 'n àm so, a bheireadh air an Tiarna taobh a bhi aige rithe,—ach thainig i d'ä ionnsaidh comh-luath 's a mhothaich i *dearbhachd air a peacadh* :—*chreid* i gu'n robh cumhachd aigesan *mathanas* a thoirt dhi :—agus *fhuair i mathanas* gun *dàil*, ged à bha a peacannan *lionmhor*.

Nis' a chomh-pheacaich,—tha 'an so *agadsa* gach misneach a's comasach a bhi, deanamh mar rinn ise chum's gu'n ruig thu air a' bheannachd cheudna, air an trocair cheudna, air a' mhathanas cheudna. Tha Criosta cho deònach *an diugh*, 'sa bha e o cheann 8 ceud deug blianna, furan agus mathanas a thoirt do gach peacach fein-dhìtte a thig 'h-uige, a dh'iarraidh fasgaidh agus fuasglaidh : agus cha chuis-bhacaidh dhut e tighin h-uige ged tha do pheacannan anabarrach duaichnidh, agus ged do lean thu annta ioma blianna ; tha cumhachd, gràdh agus tròcair Chriosta, gu mor a' toirt barr air peacannan an *t saoghail uile*.

Tha e gle chosail gu'm bu bhana-pheacach ro chomharraichte am boirionnach bochd ud a thainig far an robh an Tiarna, té do'n dream bu shuairiche fad ioma blianna; gidheadh cha d'fhuair i béum no beulom air ä shon sin; cha d' rinneadh eadhon luaidh air *gnè* à cuid ciont (Esec. xxxiii. 16.) agus 'an àit' i bhi iar à fuadach air falbh ann à h-aingidheachd, 'sann a choinnich i ri gaol agus tròcair a mhath dhi à ciont, agus a dh'iarr oirre falbh ann an *sith*.

Faodaidh an earrann so tachairt air créutair bochd eigin de bhoirionnach, a ta, ma dh'fhaoite, cho truaillidh agus cho dìblidh, diù, ris an té 'chaidh iomradh, té a chaith moran de 'beatha ann an slighe shuaraich shalaich—ach cha'n eil fàth eudòchais aice—is ionan do Chriosta fathast ; tha e lan tròcair ; lan fìrinne ; agus "*saoraidh e chum na criche 's faide mach* gach uile a thig gu Dia trìd-san."

A h-uile peacach bochd a *dh'iarras* mathanas 'nä pheacadh, le rùn cridhe gu'n *tréig* e e, gheibh e mathanas *ann am priobadh*. Tha an Tiarna daonnan *toileach* mathanas a thoirt seachad. Faic cùis an Lobhair thruaigh ann am *Marc*, an i. chaib. r. 41, 42.

Mathanas do'n Chiontach.

Glan mi le hisop, agus bithidh mi glan; ionnlaid mi agus bithidh mi na's gile na'n sneachda. Falaich do ghnùis om' pheacaibh, agus dubh as m' éuceartan gu leir.—Salm. li. 7—9. *Ged robh ur peacannan (dearg) mar sgarlaid, nithear cho geal ris an t-sneachd iad; ged robh iad (trom dhearg) mar chorcur, nitheur geal iad mar olann.*—Isaia i. 18.

Dhubh mi as mar neul d'euceartan, agus mar cheo do lochdan; pill rium oir shaor mis' thu.—Isa. xliv. 22.

Cha chòir dhuinn fuireach air falbh o Chriosta, dh' aindeoin ar tuislidhean agus ar coireannan iomadach; thilgeadh sin sinn fo'n *lagh* a-rist, agus cheangladh e sinn fo dhiteadh; ach bu chòir dhuinn sinn fein a strìochdadh air ball 'am fianuis Dhé, agus mathanas iarraidh gu dùrachdach, air sgath fala Chriosta. Mar is faide chuireas sinn dàil ann an so, is ann a's miosa 'dh' fhàsas ar cor; agus mar a's luaithe 'nì sinn e, *'s ann a's luaithe 'gheibh sinn mathanas.* A thaobh's nach eil an Tiarna 'g agairt oirnn nam peacannan sin as 'na ghabh sinn dearbh-aireachas, til idh ar n-anam a-rìst g'ä fhois: agus 'an àite dhuinn tuiteam (mar shaoiles cuid) ann an tèaruinnteachd fheòlmhor, 'sann a neartaichear ar creidimh agus a nitear sinn na's furachaire. Greas, ma ta, agus thig cho luath agus cho math 's a 's comas dhut. Gabhaidh ESAN riut ged nach bu chomas dhuit direach ach *snàgan.*

Gabh impidh tighin dìreach 'mar thà thu; 'se sin dìreach *an ceart chor anns an gabh Criosta ri peacaich.* Na'm bu chomas dhut ä dhearbhadh gu bheil thu ann a leithid de chor 's nach bu chomas tròcair idir a nochdadh dhut, bhiodh leth-sgeul agad dàil a dheanamh, chum's gu'n oirpicheadh tu air thu fein a dheasachadh; ach cha ghabh sin deanamh. Ann an sealladh Dhe cha 'n aindeise idir d' aindeise-sa; mar a's miosa do chor, 's ann a's mò tha dh' aobhar agad grad thoirt ort gu Criosta; agus mar a's faide dh' fhanas tu air d' ais, is ann a's cunnartaiche 'chuis.

Fireanachadh Saor.

Am peacannan no ä̈n euceartan cha chuimhnich mi tuille.—Eabh. x. 17. Ier. xxxi. 34. Isa. xliii. 25. Esec. xxxvi. 25—29. Mica. vii. 19.

Ann an saor-fhireanachadh peacaich 'am fianuis Dhe, ann a bhi 'gabhail ris, agus a' toirt dha sìth cogaise, tha 'n soisgeul a' taisbeanadh ä chumhachd fein a chum slàinte. Tha e a' teachd dh'ionnsaidh a' pheacaich aireachail mar fhrithealadh na fireantachd,—mar ghuth réite agus sìthe. Tha e a' fosgladh dorsan a' phriosain, agus a' toirt ä chead do'n chiomach. Bu làidir cumhachd an *lagha;* ach, ann an coimeas ris an *t-soisgeul*, bu laigsinn an lagh, agus cha bu chomas dha ni sam bith a dheanamh foirfidh. Bu chumhachd *gu sgrios*, neart an lagha. Is cumhachd *a bheir beò*, cumhachd an t-soisgeil. Cha b'urrainn do'n lagh, ach an duine bha fotha roimhe, a *chumail* fotha; cha b' urrainn da gu brath beatha thoirt dha a-rist. Ach is treasa gu mòr a'chumhachd a bheir *beatha*, na a' chumhachd a bheir bàs. Tha 'n soisgeul mar so cumhachdach gu dol seachad air easaontas 'us air a' pheacadh;—air saorsa thoirt do na h-anamaibh a ta 'n sàs, agus air dànachd a thoirt, 'am fianuis Righ nan Naomh, do phriosanaich thruagh an Diabhoil. An uair a bheirear cridhe a' pheacaich fo chumhachd an t-soisgeil le feairt an Spioraid Naoimh, bheir e air falbh uallach ä chionta; cuiridh e tosd air gach iomchair; lionaidh e 'n creideach le misneach an dòchais; toirmisgidh e do gach ball-armachd soirbheachadh 'nä aghaidh; agus dìtidh e gach teanga a ghluaiseas ann am breathanas an aghaidh ï anama. Am fireanachadh a ni an Soisgeul—tha e buileach agus iomlan. *Uile pheacunnan beatha iomlan duine*, cia bith lion mhor iad, cia bith *an-tromaichte*, tha iad iar an *dubhadh as*, *ann am priobadh*, agus sin gu siorruidh. (Lucas, vii. 47.) Co chuireas ni sam bith á leth pobull taghte Dhe? 'Se Dia a dh' fhireanaicheas. Co e a dhìteas? 'Se Criosta 'fhuair bàs; 's e b'àille leam a ràdh, a dh' éirich a-rist;—a tà aig deas-laimh Dhe gu siorruidh; agus, far am beil Criosta, 'an sin is éigin d'ä luchd-leanmhainn a bhi mar an ceudna.

Anns a' chacchladh iomlan so air dàimh peacaich ri Dia, tha an soisgeul a' taisbeanadh a mhor-chumhachd fein; tha e a' tionndadh faobhar a' chlaidheimh-bhreathanais gu taobh, agus a' deanamh aoibhneis e bhi buadhachadh thair diteadh; a' bhi saoradh anama o eagal,—o chunnart,—agus o'n bhàs:—tha e taisbeanadh gur h-e cumhachd Dhe e a chum Slainte A pheacaich! Dean aoibhneas.

Naomhachadh.

Naomhaichibh an Tiarna Dia ann 'ur cridhachaibh.
1 Pheadar, iii. 15.

Tha mòran ann a ghabhas gu toileach ri teagasg *an fhireanachaidh*, trid creidimh (Rom. iii. 28.), ach nach 'eil cho fìr thoileach gabhail ri teagasg eile ata co-ionan cudromach, 'se sin *naomhachadh*, le còmuidh bhi aig an Spiorad naomh a stigh 'sa' chridhe (1 Chorint. iii. 16, 17.) no, ann am briathribh eile, Criost a bhi daonnan 'n ăn taobh a-stigh 'mar an fhionain fhiòr. (Eoin xv. 4, 5.)

Cha'n eil còir, no ùghdarras idir, o'n sgriobtur naomh, aig neach air bith, a smaoineachadh gu bheil e fein iar *fhireanachadh* mur h-eil e fòs iar ă *naomhachadh* agus a' dearbhadh sin le giùlan 's le caitheamh-beatha ath-nuadhaichte. Cha dean caochladh sam bith o'n leth *a-mach* féum; is obair o'n leth *a-stigh* a dh'fhéumas a bhi ann, a dhùisgeas fuath do gach uile smuain, do gach uile bhriathar, agus do gach uile ghniomh peacach. Cha 'n e mhàin gu'm féum sinn gach uile *choslas* uilc a sheachnadh, ach 's ann is éudar dhuinn gràin a bhi againn do uile thograidhean peacach ar nàduir, agus cath 'năn aghaidh;—uile thograidhean an duine o'n leth stigh,—far nach comasach do shùil sam bith, ach sùil Dhé, dearcadh. Cha dean biùthas no deagh-bharail ar co-pheacach ach ar mealladh gu truagh, mur bi ar cogais aonsgeulach leinn, a' toirt fianuis gu bheil fudal agus miann dùrachdach òirnn a bhi iar ar *naomhachadh* o gach uile shal,—air chor's gu'm bi ar n-imachd gu dearbh dlù air Dia.

Féumidh sinn sinn-fein a sgaradh gu buileach o gach uile ni *mí-naomha* ann an gnìomh 's ann an *smuain;* agus is éudar dhuinn, mar an céudna, dùlan tréun a thoirt do sgeig 'us do bhùrd ar seann chompanach, agus an t-saoghail, na'm bu mhiann leinn deagh-ghean Dhia a mhealtainn, no teachd beò chum ă ghlòire, (2 Timo. iii. 12.) Cha dean leth-obair féum: féumidh sinn a bhi *uile* air taobh Dhia: 'an sin siùbhlaidh ar sìth mar abhainn; 'an sin "ath-ùraichear sinn ann an spiorad ar n-inntinne;" 'an sin cuiridh sinn uminn an *nuadh* dhuine, ata, do réir Dhé, iar ă chruthachadh ann am fìreantachd agus fìr naomhachd—oir, as éugais naomhachd cha'n fhaic duine *sam bith* Dia.

Fhir-aidmhail neo-chùramich!—bi air d' fhaicill nach dean thu faoinais de naomhachd, no de'n pheacadh: ma ni thu dearmad air an aon, no ma chleachdas tu 'n t-aon eile, tha sin co-ionan gu d' sgrios (Séum. iii. 8.) Dùisg a chum fìreantachd, agus na peacaich; oir tha mòran ann ata 'năn nàimhdean do chrann-céusaidh Chriosta—a ta ri uaill as ăn nàire,—daoine aindiadhaidh do'n ceann-crìche sgrios. Na *bithibhse* mar iadsan, ach *naomhichibh* an Tiarna ann bhur cridhe, agus cumibh sibh-fein ann an gràdh Dhé gun smal o'n t-saoghal, agus ur dùil ri gràs ar Tiarna Iosa Criosta chum na beatha mairionnaich; agus gu'n deònaichadh Dia dhiubh a' bheannachd so,—air sgath Chriost a-mhàin. Amen.

Mathanas do dhiu nam peacach.

Thainig Mac an duine a shireadh agus a THEARNADH an nì sin a bha CAILLTE, Lucas xix. 10.

'SE so an turas caomh air an d'thainig Mac siorruidh Dhia, Teachdair *na sìthe*, am *Fear-réite* eadar Dia agus daoine, "A *theàrnadh* na bha CAILLTE!!" Tha ni-eigin uamhasach mòr-alach anns an tròcair ata 'n so iar à gairm. "A THEARNADH na bha CAILLTE!" Ciod?—Na dù-bhaobhan? na dìr-pheacaich? An tèarnar iad sin? Tèarnar; na h-uile h-aon a thig gu IOSA—*tèarnar gu dearbh iad*; oir chuir e-féin 'an céill gu'm mathar gach uile ghnè pheacadh agus thoibheum *do'n fhior* AITHREACHAN, (Mata xii. 31.) Pol, a bha 'nä fhear-toibheum, chaidh sin a mhathadh dha, agus ä chur 'an dreuchd Searmonaiche, a shearmonachadh an t-soisgeil do shaoghal *caillte*, (Gal. i. 23; 1 Tim. i. 12—16.)

Seall an àird, mata, a pheacaich bhochd, co sam bith thu, no cia sam bith mar pheacaich thu 'an aghaidh Dhia,—seall 'an àird, agus creid anns an Tiarna Iosa Criosta, agus theid *thusa* gu cìnnteach a thèarnadh; chionn chuir Esan fein an céill gu'n d' thainig e thèarnadh do LEITHIDSA. Dean *aireachas*, mata, chum's gu'n dubhar as do pheacannan (*Gniomh* ii. 12.) Tèarnar a h-uile fìor aithreachan. Bu pheacach mòr MANASSEH—mortair, (2 Righ. xxi. 16) ach ghabh e aireachas, agus fhuair e mathanas. Chaidh mathanas a thoirt do mhìltibh de *luchd-misge*, de *luchd-mhionn*, 'us de *mhì-chreidich*, ('an deigh *aireachais*) agus än gabhail a-stigh do rìoghachd nèimh. Seall an àird, mata, a pheacaich bhochd fhaiteich; dean *aireachas*, agus *creid* deònachas* Dhia air *thusa* mar an ceudna ghabhail g' ä chaoimh, agus cha tilgear a-mach thu. Cha chomas do nì sam bith do sgrios ach *mi-chreidimh*. A mhàin thig gu IOSA mar pheacach truagh caillte, agus gheibh THUSA slàinte—tha so *cinnteach*. Amhairc air CRIOSTA, agus bi iar do shaoradh.

---

*B'i toil an Tiarna an earrann so a dheanamh 'nà meadhoin air òganach iompachadh a bha 'nä shruthaire scaireapach. Dh' éug e a' deanamh aoibhnis ann an Criosta. Do'n TIARNA gu'n robh 'n cliù UILE.

*deòin, toil.

Mathanas do naimhdibh Dhe!

Amhaircibh ormsa, agus bithibh iar bhur saoradh, 'uile chrioch-an an t-saoghail. Isa. xlv. 22. *Sibhse 'ta 'n ur naimhdean do Dhia!!* Rom. v. 10. *Fad as, a' colionadh iarrtasan na feòla agus na h-inntinne.* Eph. ii. 3, 13. *Iarraibh-se an Tiarna.* Isa. lv. 6.

O! THUSA, a pheacaich chiòntaich, throm-luchdichte, cluinn an cuireadh beannaichte so: cluinn guth Dhia! Amhairc air, mar Dhia a ta réith riut trid fuil Chriosta. Cluinn guth na tròcaire ta 'gairm gu ruig fior iomallaibh an talmhinn; a' gairm air a' Mhisger, air an Toibhéumiche, air an Eas-creidach, air na h-aingidh de gach uile ainm agus inbhe;—a' gairm air na h-uile Ceannairceach dalma seachranach e dhean-amh *àireachais*, agus roinn a ghabhail de 'n tròcair sin a 'ta 'marsainn gu siorruidh!

Ged a chuiradh na h-Aingil naomha air ghléus àm feairtean mor-chumhachdach, agus ged a thogadh iad an àird na dàin as binne fonn, gidheadh, cha bu chomas dhoibh luaidh iomchaidh a dheanamh air anabarras a' ghràidh sin a thug Dia do phea-caich.

'Se DIA amhàin—do'n aithne gràdh Dhé. 'S ann DASAN amhàin a's aithne anabarras à thròcaire féin,—ach 's aithne *dhuinne* gu bheil i làn-phailt air son ar féuma-ne,—agus nach comas do pheacach truaillidh sam bith teachd gu Dia ann an diomhanas ma thig e ann tre Iosa Criosta.

An dean thu maille, ma ta? An dean thu fuirach? An dean thu stad? Am beil thu a' *diùltadh* dol a-stigh do neamh? An annsa leat an t-slighe chas a ta 'g aomadh sios do dh-IFRINN!!! O! a pheacaich! stad,—stad,—agus pill gu DIA. Na h-amhairc air do pheacaibh, ach seall air CRIOSTA. Theagamh gur h e *'m Màirach*—do chrìoch. Iarr Criost *an diugh:* 's a' cheart uair so: 's a' cheart mhionaid so,—agus teich air son do bheatha;—*teich*, mu'n iath lasraich-an an ifrinn umad, 's mu'n caillear t-anam *gu siorruidh.*

Air raon an t-soisgeil stad, a pheacaich,
Faic Mac Dhia a' taisban gràidh
Do-labhairt ' fhulangais, 's gach sochoir
Rinn e chosnadh dhuit le ' bhàs.

Mathanas do na *h-Aingidh.* Faic Esec. xviii. 21, gu deir-eadh; agus xxxiii. 11. Rannsaich iad sin.

Luchd a' chridhe Bhriste.

Chuir an Tiarna mi a shlànachadh muinntir a' chridhe bhriste, a shearmonachadh saorsa do na ciomich, a chur fa sgaoil na muinntir a ta sàraichte. Lucas vi. 18.

A leughadair!—Theagamh gur bantrach bhochd thùrsach thu, a ta 'caoidh neach bu ghràdhaiche leat na do bheatha féin;—neo, theagamh gur duine tiom-chridhach thu, a chaill, ó cheann ghoirid, té bha 'nà cul-aoibhnis do d' shùilibh, céile do shòlais agus do bhròin.—Ach cò sam bith *thù*, a charaid, neo cia bith docair a tha 'cur ort, tha AON neach 'an so a tha toileach agus ullamh à togail uile dhìot, agus do chrìdhe briste a shlànachadh; tha e deònach air do bhròn a thionndadh gu òran molaidh, le e-féin a thiodhlacadh ort mar làn éirig air son do challtachd gu léir.

An ceart sgaradh so a tha thu 'g acain, ged is beachd leatsa gu bheil e dorcha, dìomhair, theagamh gur meadhain e gus do threòrachadh gu slighe na slàinte, ma shléuchdas ta aig stairsneach na tròcaire. Nach robh thu a' deanamh dearmaid air mòr-shochairibh d'anma, 'nuair bha gach cùis *a' soirbheachadh* leat? Nach tric a leig thu seachad cothrom air ùrnaigh a dheanamh, agus air cliù a sheinn? Nach bu truime do chion air a' *chréutair* na air a' Chruthadair? Agus nach do chaidir thu gnothachas peacach 'an àite bhi 'g àrach naomhachd? Theagamh gu'n robh thu 'd mhisger, 'ad fhear mhionnan, no 'ad chùl-sleamhnaiche, agus gur h-e sin fàth mu-m bheil thu 'd sheasamh le cridhe briste 'am fianuis an Tiarna. Ach nach 'eil comairc dhut ann? Seall air toiseach na h-earrainne so, a tha cho freagarrach do d' chor muladach,—agus tilg thu-féin aig casaibh an Tì a theirinn á nèamh " a chur na muinntir bhrùite m'a sgaoil,—a shearmonachadh saorsa do na braighdibh, agus a leigheas luchd a' chridhe bhriste, agus, cia bith suarrach 's a bha thu, cha tilg e uaithe thu, agus cha leig e air falbh thu gun bheannachd.

Thig, a lobhrain, glac an t-àms'
A dhearbhadh gràdh mhic Dhé;
Is miann le *ghaol* do chobhair,
'S ann an comas tha e tréun.

Cha 'n urrainn peacaich, a chaoidh, a bhi cho toileach än leigheas, 'sa tha Criost air än leigheas a dheanamh.

Fois do'n mhuinntir Sharaichte.

Thigibh h-ugamsa, sibhse uile a ta sàraichte, agus BHEIR MISE DHUIBH FOIS. Mata, xi. 28.

ANN an so, tna Esan d'an urrainn a-mhàin uallach na ciont agus a' pheacaidh a thogail dhinn a' toirt saor-churadh do gach uile pheacach sàraichte, trom-luchdaichte ;—cha'n e a-mhain gu'm *faod*, ach *féumaidh* gach uile neach a tha fo throm a' pheacaidh teachd gu Iosa, sacaichte le cionta mar a ta e, ma's dùil leis gu'm faigh e mathanas. Fhad's a bhios sinn ag oirpachadh air sinn fein uighimachadh le bhi deanamh *deasachaidh* naomha dol h-uige, 'sann a tha sinn a' lionadh na slighe le *cip-thuislidh* a ta bacadh ar n-anama o ruigsinn air slàinte Chriosta. Is miann le Criosta thoirt oirnn *creidsinn* ANNSAN a ta fireanachadh nan *aindiadhach*, agus uime sin, cha'n eil e 'g iarraidh gu'm biomid diadhaidh *mu'n* creid sinn ; thainig esan mar léigh do na daoine *tinne*, agus cha'n eil e 'g iarraidh air chor sam bith gu'm biodh a' bheag de'n slàinte air à h-aisig dhoibh *mu'n* tig iad d'a ionnsaidh féin. Tha na peacaich a's diùtha ' th'ann, deas-fhreagarrach air teachd fo'n innleachd thròcairich so,—innleachd do'n rùn anabarras saibhris ä ghràis-san a thaisbanadh, a' mathadh ar peacannan agus 'gar tèarnadh gu saor. *Eph.* ii. 5—9. Cha mhasladh sam bith e do Chriosta, agus cha dìmeas no tàir e air ceartas no air naomhachd Dhé, sinn a thighin chum an t slànaigher *'nar peacaich thruaillidh ;* ach is tàir agus dimeas air gràs slàinteil, air toillteanas agus air lànachd Ios' e, sinn oirp a thoirt air sinn-fein a dheanamh fìreanta agus naomh, mu'n gabh sinn ri Criost e-fein, agus ri làn naomhachd agus làn-fhìreantachd *annsan* trid gràis.

A pheacaich a ta trom fo chràdh,
Thoir ort gu Criost 'us gheibh thu slàint,
Tha aige air gach galar buaidh,
'S cha diùlt e fòir do thruagh nan truagh.

Rannsaich na h-uile teagasg a ta iar ä n cur sios 'san leabhrachan so. Bheir sin dhut sòlas, agus dearbhidh e na fìrinnean a ta so iar ä n ainmachadh.

Cumhachd Chriosta mar Lighiche.

Slànaich mi, O! Thiarna, agus bithidh mi slàn (*Freagairt Dhia:*) *Is mise an Tiarna d' fhear-slànachaidh.* Ecsod. xv. 26. *Iadsan a ta slàn cha'n eil féum aca air lighiche.* Mata ix. 12. *Chunnaic mise a shlighean agus slànaichidh mi e.* Isa. lvii. 18; xliii. 3; lxi. 1. *Leighis e na h uile neach a bha euslan.* Mata viii. 16.

Le bhi leigheas gach éucail chorporra thug Criosta seachad comharradh air ä chumhachd 's air ä ghràs, gu'm b'urrainn 's gu'm bu mhiann leis uile éucailean spioradail ar n-anamannan a leigheas, a dh'aindeoin än olcais agus än cunnairt. Uime sin, leig thu-fein gu buileach thairis f'ä chùram; tha tuigs' aigesan air do ghalar, agus ni e gu cìnnteach d' aiseag gu fallainachd. Tha e iar mòran a lèigheas mar thà; seadh, gach uile aon a dh' iarr riamh air e, shaor e o'n anfhainnachd. Cha chomas dhut gu bràth a bhi ann an cor tuille a's olc no truagh air a shon-san. Tha e do ghnàth toileach agus comasach furtachd a dheanamh. Mar is miosa do chor-sa, 'sann is mò a thruas-san agus fhoghidinn riut. 'Se ä dhòigh-san, mu'n slànaich e sinn, a thoirt oirnn a làn-thuigsinn gu bheil sinn euslan, agus ar leòintean a dheanamh na's farsainge 's na's farsainge. Ach, a thaobh's gur ann an sin a's mò ar feum air an lighiche, 'sann is dùrachdaiche 's éudar dhuinn aslach air, cuideachadh leinn,—agus air chinnte ceanglaidh e suas sinn a-rist, agus ni e ar leigheas; cha'n ann mar chòmhlamh, ach uigh air 'n uigh; gu tric-gu h-athaiseach,—ach gu h-iongantach, ach mu dheireadh, gu buileach; oir leighisidh e gach *uile* ghalar eadhoin na galair a's do-leighise.

An uair a thuigear gu math an soisgeul, (an deagh sgeul sin a thainig o neamh) agus a ghabhar gu dleasanach ris, casaidh e an cridhe 'an aghaidh gach uile pheacaidh, agus cuiridh e làr-stad air cead a bhi 'gä *chleachdadh;* agus aig an àm chéudna, bheir e foigh ro bheannaichte do chogaisibh leòinte na dream a ta 'näm peacaich, le bhi mèudachadh än dòchais agus än dearbhachd gu'm faigh iad mathanas trìd an Fhir-tagraidh bheannaichte sin a ta againn far am beil an t-Athair, eadhoin Iosa Criosta, am fìrean, a's e an ìobairt-réitich air son *ar peacannan-ne;* agus chan e sin a-mhàin, ach air son peacannan an t-saoghail uile. 1 Eoin, ii. 1, 2.

Eolas air ar Slainte.

Tha FIOS *againn gu bheil againn togail o Dhia, tigh nach d'-rinneadh le làmhaibh, siorraidh anns na nèamhaibh,—oir 's a' (bhothan) so tha sinn ag osnaich.* 2 Corint. v. 1, 2, 4.

Is beannaichte an nì e, ar faotainn ag imeachd ann an slighe na slàinte, ach is nì e a's beannaichte gu mòr, FIOS a bhi againn gu bheil sinn ag imeachd innte, agus gu bheil gach ag agus eagal air an réiteach air falbh, chum's gu'n dean sinn daonnan dol romhinn 'nar dian-shiubhal, ri h-aoibhnas anns an Tiarna, ar neart, ar bun, agus ar n-earbsa.

Seadh, mata, a charaid, rinneadh am paiper so a sgrìbhadh air do *shonsa*, le fear a tha nise fad ioma bliathna a' siubhal air an t-slighe gu Sion, 'se fo smuairein, 's fo gheilt nach d' amais e, ma dh' fhaoite, air a chasăn cheart, agus nach ruig e fadheòidh air a' ghloir shiorruidh

Ciamar, ma ta, a ta dearbh-FHIOS againn gu bheil togail againn o Dhia,—gu bheil cònaigh deasaichte DHUINNE? còmhnaigh do'm faigh sinn gu *cìnnteach* astigh, agus 'sam bi sinn gu bràch maille ris an Tiarna? Am bheil thu 'g *osnaich* anns a' bhothan thalmhidh so—air son do pheacaidh? Am beil fìr *ghràin* agad air a' pheacadh? An dealaicheadh tu ris na'm b' urrainn thu? An i *naomhachd do'n Tiarna* cion d' anma? Ciod ma's i, is cion fàth do'n nuadh-mhothachadh sin, a ta cho calg-dhìreach 'an aghaidh na b' àbhist dhut, aon uair, fhaireachdinn? A charaid, 's e èarlas air an Spiorad Naomh a ta ann. (2 Cor. v. 4, 5.) Cha deanadh tu gu bràth *osna* mu d' pheacadh *mur biodh* agad an *èarlas* bheannaichte so air an aoibheas a thig ort 'nä dheigh. Am bu *ghnàth* leat a bhi mar tha thu 'n trà so? 'S e 'n t-ànam *ath-nuadhaichte* a mhàin a fhreagras—CHA B'EADH. Is dearbhadh beannaichte so agus culaidh-mhisniche dhutsa, a cho-imiche do Shiŏn, gur *crêutair nuadh* thu gu dearbh, aig a bheil mor-chòir air iobairt agus air fìreantachd Chriosta, agus gur h-oighre air slàint' thu.

Glac so mar fhurtachd agus mar shòlas,—gur h-èarlas e air Spiorad Dhé 'bhi 'g oibreachadh annad, iomagainn a bhi ort fios do chor a bhi agad, agus leis a so gu'm faod thu dearbh-FHIOS a *bhi* agad gu'n deachaidh do shéuladh 'nad oighre air glòir. (Galat. iv. 6, 7.) Glac so mar fhurtachd, agus bi taingeil, agus cuimhnich nach fàg, agus nach dìobair Dia gu bràch iadsan do'n dean e aon uair ä chùnant fhoillseachadh. *Salm.* lxxxix. 27—34; *Rom.* viii. 39, 38; *Philip* i. 6.) Rannsaich gach 'eagasg dhiu so.

Mathanas Pailt.

Trèigeadh an t-aingidh ä shlighe agus an duine éacorach ä smuaintean, agus tilleadh e dh'ionnsaidh an Tiarna agus nì e trocair air; agus dh'ionnsaidh ar Dia-ne, oir bheir e mathanas gu pailt. Isa. lv. 7.

A LEUGHADAIR,—an duine aingidh THUSA? Amhairc, le h-ìoghnadh agus buidhachas, air an tròcair a ta ullaichte, eadhon air do *shonsa;* agus cha'n e a-mhàin tròcair, ach *làn*-mhathanas á d' pheacaibh agus as d'esaontais lionor gu léir, cia bith än àireamh no äm mud. Ach, los còir fhaighinn air an àrd-bheannachd so, féumidh tu do shlighan peacach agus do *dhroch smuaintean* a thréigsinn, agus tilleadh ri Tiarna na beatha agus na glòire. Tha esan 'nä sheasamh, deas le pailteas gràis gu gabhail riut, agus e a' caomhghealltainn dhut nach toirear air do pheacaibh iomradh. (Esec. xviii. 22.)

Dùisg, mata, as do dhùiseal, agus tilg thu féin aig casaibh IOSA; grìos airsan ä thréun-chumhachd a ghnàthachadh gus do shaoradh o na peacaibh 's an fhusa leat tuiteam. Tagair ä ghealladh féin,—"nach tilgear a-mach neach sam bith, (air a thruimad 's gam bi ä chiont,) a thig a chum Dhia tridsan." Cha chomas dhut tuille urram a chur air na teachd d' ä ionnsaidh, peacach mar thà thu, agus *creidsinn* 'nä fhacal, a ta gealltainn,—"co air bith a chreideas agus a theid a bhaisteadh gu'n teàrnar e." *Creid*, mata, agus bi THUSA iar do thèarnadh;—ach cuimhnich mar an ceudna,—"esan nach creid gu'n teid ä dhìteadh."

Aslaich air an Tiarna e bhuileachadh ort feairt ä Spioraid Naoimh féin, a naomhachadh d' anma, agus a dhearbhadh a' pheacaidh ort; 's ann 'an sin (agus 'an sin a-mhàin) a mhothicheas tu *d' fheum* air slànaigher, agus a dh' fhòghlumas tu meas a bhi agad air ä luach, luach a's prìsaile leatsa na an saoghal gu h-iomlan.

Thigam, a Thiarna, dh'iarraidh do ghnùis,
Dòirt orm frasan de d' ghràsa as-ùr;
O mothicham m' anam le d' spiorad ath-nuadh,
'S mo pheacadh iar ionnlad 'am fion-fhuil an uain!

Peacaich iar an reiteach ann an Criosta.

Air an aobhar so tha mi 'lùbadh mo ghlùn ri Athair ar Tiarna Iosa Criosta, air an sloinnear an teaghlach iomlan air neamh agus air thalamh, gu'n deònaicheadh e dhuibh, á reir saibhreas ä ghloire fein, sibh a bhi iar ur neartachadh, &c. Eph. iii. 14. 15, gu rann 21.

Is ùrnaigh agus riaghailt so, a ta iomchaidh do mhinistearan a ghnàthachadh air son än cuid coithional, agus do gach uile Chriostaidh air ä shon féin : faodar à gnàthachadh mar ùrnaigh làthail ; bu chòir à cùr suas ann an creidimh, gun a bhi idir 'am beachd, gur tuille 'sa' chòir am fàbhar a ta sinn ag iarraidh. Ni Dia as ar leth gu h-anabarrach os ceann na's urrainn sinn iarraidh n'a thuigsinn. Ciod sam bith a dh' iarras sinn, bheir esan dhuinn tuillidh ; chionn, ged is peacaich sinn, gidheadh choisinn Iosa tiodhlacan air son pheacach. Agus do gach aon againn (7 rann) bheirear gràs á réir tiodhlac Chriosta, chum's gu meal sinn gach nì gu saibhir, do bhrigh gu bheil Criosta saibhir ris gach uile neach a ghairmeas air. O ! a Dhia, is tu ar n-Athair, iar do réiteachadh ruinn ann an Criosta : deònaich dhuinn, uime sin, cumhachd, mòr-chumhachd, a réir saibhreas do ghlòire féin, agus ni h-ann a réir cumhainge ar cridheachan-ne ! Tha sinn 'am féum mòr-chumhachd, chionn tha naimhdean tréun againn : neartaich thusa sinn le do Spiorad 'san duine 'an leth a-stigh. A Thiarna Iosa, còmhnaich thusa 'nar cridheachan, agus deònaich dhuinn gun gabh sinn frèumh ann ad ghràdh, chum 's gu'n gabh sinn tuille agus tuille eòlais air, agus gu'm bi e iar ä sgaoileadh air feadh ar cridheachan, agus gu'n bi sinn iar ar lionadh le uile lànachd Dhé.

Tha m 'osna riutsa, 'Dhia, gach lò,
'S cha mhaoin no òr 'tha uam,
'S ni 'm miannach leam an léug a's soills'
'S an Ear ri taobh nan cuan.

'Siad fàitean beannaichte do ghràidh
Tha soillseach' Phàrais shuas,—
'Se maoin neochriochanach do ghràis,—
Na tiodhlaic b'àill leam uat.

Fuasgladh o na peacaibh a chaidh seachad.

Tha sinn iar ar fìreanachadh gu saor le ä ghràs, tre 'n t-saorsa ta ann an Iosa Criosta, neach a shonraich Dia gu bhi 'nä iobairt-rêite, trid creidimh 'nä fhuil, a dh 'fhoillseachadh fhireantachd-san le mathanas nam peacannan a chaidh seachad. Rom. iii. 24, 25.

Cía milis na briathran so—" Tre ghràs (gun toillteanas) tha sibh iar bhur saoradh" ! Is tobar comhfhurtachd agus naomh shòlais so, a ta 'cur thairis ! Ach cia beag eòlais air na briathra sin a th'aig a' chuid a's mò de dhaoine faoin saoghalta, a ta, fathast a' teachd beò air na plaoisg ! Cia beag bläis a dh'fhairgh'eas ar cuid Chriostaidhean fein-fhireanta, béusail, air na facail sin ! Ach O ! cia sòghar an lòn a ni peacach truagh acrasach orra ! Is ainneamh nì air a bheil aig sluagh cho beag tuigse agus eòlais, 'nä chumhachd agus 'nä dhearbhadh, na tha aca air rùnaireachd fulangais agus bàis Chriosta air ar son-ne, agus air fìreanachadh trid creidimh annsan ; ged is e so pàras agus beòlaint nan creidmheach, agus an léug a's buadh'ora a dh'aisig an t-Athleasachadh.*—'An àm a bhi labhairt air a' pheacadh, cha leòr idir cainnt agus dealbhaireachd m' ä dheibhinn nach dean amhàin ach am mac-meanmuinn a bhualadh ; 's ann a dh' fheumas sinn leòintean bàsmhor a' pheacaidh *'fhaireachdainn*, trìd am marbhar an fheòil, agus féumar na leòin sin a leigheas le dearbh-bhuillean Chriosta. Cha'n eil rathad sam bith *eile* air,—oir dh'innis Criost e fein,—gur *Esan* an *Rathad*,—an *Fhirinn*,—agus a' *Bheatha* : (Eoin xiv. 6.) nach tig neach chum an Athar ach *tridsan* :—gu'n toir *Esan* ä bheatha air son nan caorach, (Eoin x. 11.) eadhon a' bheatha mhairionnach ; ag radh (Eoin x. 28, 29,) nach teid iad gu brath a dhith, ni mo is comas do neach än spionadh as ä laimh fein, no à lamh an Athar. 'An so, a chomh-pheacaich—'an so tha diongmhaltas diongmhalta da uair ;—agus sin air do *shonsa*—ma's àill leat gabhail ris. Gun deanadh an Tiarna deònach thu

*Athleasachadh a' chreidimh, 1688.

Truaighe gun Chrich do na Neo-aithrich.

Aig deireadh an t-saoghail, theid na h-Aingil a-mach agus dealaichidh iad na h-aingidh o na fìreanaibh ; agus tilgidh siad iad do'n àmhuinn theine ; 'an sin bithidh caoidh agus diosgan fhiaclan. Mata xiii. 49, 50. Marc ix. 44.

Geda tha ioma earrann thaitneach anns an leabhran so, a thàladh no a tharraing pheacach a dh'ionnsaidh Chriosta, a mhealtainn ä ghraidh mhathanaich, gidheadh, cha'n fhaodar a chleith, gu bheil truaighe shiorruidh a' feitheamh orrasan a dhiùltas an cuireadh gràsmhor.

Is e rùn a' phaipeir so sanuis a thoirt do pheacaich 'an aghaidh a' bheachd mheallta sin a ta cho coidheanta, 's e sin, —a chionn gu bheil Dia tròcaireach, nach dean e peanas air peacaich.

" Tha Dia ann an corruich ris an aingidh gach latha," *Salm* vii. 11. Agus " geda dh-iathadh làmh mu làimh, gidheadh cha teid an *t-aingidh* as gun *pheanas.*" Gnathf. xi. 21.

'Si so cainnt an Scrioptuir—focal Dhia, a ta 'toirt sanuise tròcairich do luchd-easaontais, gun bhuanachadh 'nän diarras, agus gun dùlan a thoirt do lasraichean IFRINN.

Thig, mata, a PHEACAICH ! Seall air an rabhadh so, agus seall ort féin, agus thoir an aire nach eil thus' 'an cunnart dórainne siorruidh. Tog ort, agus mu'n bi e ro anmoch IARR CÒIR ANN AN CRIOSTA ; gabhaidh Esan riut ; cha'n e mhàin gu ro thoileach, ach gu ro aoibhneach, agus dubhaidh e as d' uile pheacannan.

Faodaidh gur h-e so an RABHADH MU DHEIREADH a gheibh thu gu bràth ; gabh ris, mata, le d' chridhe 's le d' anam uile, chum's gu'm bi thu 'ad áithinne iar do spionadh as an teine shiorruidh. Deanadh grad-ùrnaigh, air son gràis gach slighe pheacach a thréigsinn, an dearbhadh a th' air d' inntinn an trà so, a leanailt ; agus biodh cinnt agad gu'n dean an Tiarna do *chuideachadh* agus do shaoradh, chionn saoraidh e gus a' chuid a's faide mach gach aon a thig d'ä ionnsaidh trid Chriosta.

THA SUIL DHIA ORT—GABH RABHADH ! ! !

Cumhachd Dhia.

Tha searmonachadh a' chroinn-cheùsaidh, dhoibhsan a theid a dhìth 'nä amaideachd; ach dhuinne 'ta iar ar saoradh (dhoibhsan a chreideas) is e Cumhachd Dhia *e.*

An teagasg so,—a ta cho aon-fhillte 'nä nàdur,—cho mòralach 'nä fheairtean,—is amaideachd do dhaoine glic an t-saoghail so e—ach tuigear gu soilleir e leòsan a *chreideas*,—ach cha tuig dream sam bith eile e. Rinn Dia roghainn de nithe *amaideach* an t-saoghail so a chur nan *glic* fo amhluadh, dream de nach eil mòran 'gän gairm gu bhi 'nän oighreachan air glòir—thaobhs' gu bheil äm féin-ghliocas agus äm fein-bheachd 'gän druideadh a-mach. Tha an leithidean-san ro àrdanach, 's cha'n fhiù leo teagasg a ghabhail o Dhia; tha iad tuille is glic a chreidsinn gu bheil feum air an *ath-bhreith*,—uime sin tha än sùilean dùinte air làn-dreòs an t-soluis nèamhaidh, ged a tha e dealradh le lainnir ghràidh agus thròcaire anns gach àite mu'n timchioll. Cha'n ann le deas-chainnteachd dhaoine a thàrrar peacaich gu Dia, ach is ann le aimideachd, (no le firinnean *simplidh*) an t-soisgeil, a shaorar anamannan. 1 Cor. i. 21.

O! a charaid!—cia bith thu, no cia bith inbhe 'ta thu 'lionadh 'san t-saoghal,—ma's àrd no iseal thu,—bochd no beairteach,—O éisd ri earail neach a chaidh a shaoradh on mhearachd bhàsmhoir so, agus a fhuair, gu sona, dearbhadh *gur h-e* Criosta Cumhachd Dhé—gur h-e gach ni e do pheacach bochd, chum anam a leigheas, agus *ä dheanamh réith* ris an Dia bheò.

Cia mòr, ma ta—cia mòr-luachmhor Criosta;—cumhachd, —neart Dhé!!! Criost, ar saorsa, ar n-Ioma-lan. 1 *Corint.* i. 31.

Cuimhnich—nach eil aig ar Tiarna gràsmhor-*ne* meas air pearsaibh no air buidhnibh seach a chéile (*Mata* xii. 46—50. *Gniomh.* x. 34, 35,) Tha Criosta a' furan gach uile leis an gràdh Dia, agus leis am fuath am peacadh,—gach aon diu, agus an *leithidean* sin aidichidh e air an la dheirionnach. (*Mata* x. 32.)

Rannsaich na Scriopturan,—chionn 'sann as an ionmhas nèamhaidh sin a thugadh gach uile earail, rabhadh agus misneach a tha anns an leabhrachan so—leabhran ris an d'rinn an Tiarna gabhail gu tròcaireach, agus a rinn e a bheannachadh gu bhi 'nä mheadhoin air na peacaich 'bu ghràineile ìompachadh, a ta nise iar an deanamh leis-san 'nän oighreachan air a' bheatha shiorruidh.

Gradh Dhia.

Oir ghràdhaich Dia an saoghal cho mòr agus gu'n d' thug e seachad 'aon-mhac féin air ä sgàth, chum 's cia bith neach a chreideas ann nach rachadh e 'dhith, ach gu'm faigheadh e a' bheatha mhairionnach. Oir cha'n ann a dhìteadh an t-saoghail a chuir Dia a mhac d'a ionnsaidh, ach a chum's gu'n rachadh an saoghal a shaoradh leis. Esan a chreideas anns a' mhac, cha teid a dhìteadh. Eoin iii. 16—18.

O! NACH robh na briathran prìseil sin iar än tasgaidh gu caidreach, aig gach àm, ann ar cridheachan !—O ! gu'm b'ann orra a bhiodh ar smuaintean deirionnach trà oïche, agus ar ceud smuaintean 'an àm dùsgadh 's a' mhaduinn: agus b'-fheàrr gu'n deanamaid féum dhiu air dòigh 's gu'n socraicheadh iad ar leaba-bhàis ann am feasgar ar beatha, agus gu'm biodh cìnnt againn éirigh le h-aoibhneas, maduinn na h-aiseirigh ! Agus ciod na smaointean a's beannaichte no a's aoibhniche 's urrainn a bhi air m' aire gach la na so : " Ghràdhaich Dia mise, eadhon mise fein, an uair a bha mi 'm nàmhaid dha ; agus ghabh e a leithid de ghràdh orm agus gu'n d' thug e aon-Mhac air mo shon ?" Beannaich mi le creidimh ann an Criosta, an sin is leamsa Criosta, is leam gach uile nì ; (1 Cor. iii. 21.) chionn esan nach do chaomhainn a mhac féin, ach a thabhair suas e air ar son uile, ciamar nach toir e, maille ris-san, dhuinn, gach uile nì eile gu saor ? (Rom. viii. 32.) Cha cheadaich Esan gu bràth, *bràth*, do dh-anam creideach dol a dhìth ; thug e 'fhacal air sin. Is Esan a ta 'g ràdh " Cha teid mi dhìth, cha ditear mi," ach gheibh mi a' bheatha mhair-ionnach, ma chreideas mi. Air so togaidh mi, agus as earb-aidh mi gus an uair dheirionnach, mar charraig nach gabh gluasad. Amen agus Amen.

O, seinneadh an talamh 's na neamhan àrd,
Air son a' ghràidh so, òrain chliù ;
'S gach sluagh 's a ché, le teangaibh gléust
Ard-sheinneadh séis do Dhia nan dù..

Gras Dhe.

Ach tré ghràs Dhe ta mi mar a ta mi. 1 Cor. xv. 10. *Ath-ghinte, cha'n ann o shiol truaillidh ach neo-thruaillidh, le facal Dhia. Mar naoidheanan iar an ùr-bhreith, iarraibh bainne neo-thruaillte an fhacail chum's gu'm beathaich e sibh.* 1 Phead. i. 23, agus ii. 2.

Ciod a rinn an dealachadh iongantach eadar Saul am Phairiseach agus Pàl an Criostaidh? Rinn, *Gràs.* Ciod a thug air saltairt air 'an t-seann fhireantachd a bh' aige 'thaobh an lagha, agus a bhi 'g iarraidh bhi iar ' fhaotainn ann am fìreantachd Chriosta? Thug,—Gràs: gràs soillseach. Ciod anns am beil am fìr dhealachadh a ta eadar an dù bhéusalaiche agus an dearbh Chriostaidh? Faodaidh giùlan béusail a bhi far nach eil maoin de ghràs, no urad frèumhaig de naomh-chreidimh slàinteil; faodaidh eagal roi 'n Tiarna bhi ann, mar sparrar e le teagasg dhaoine, ach cha'n ann le teagasg an Spioraid Naoimh. Faodaidh neach freasdal air riaghailtean a' chreidimh,—an aire 'thoirt do dh-eireachdas o'n leth-muigh,—ainm a bhi dha gu bheil e beò ged tha e marbh; faodaidh àrd-aidmheil a bhi aige, agus aig an àm cheudna e 'na choigreach do chumhachd na Diadhachd. Faodar ioma nì tlachdmhor agus cliùiteach o'n leth-muigh a dheanamh, gun aon bheothachadh gràis a bhi 's a' chridhe: leigear fhianuis so air Pàl mu'n deachaidh iompachadh. Am beil agamsa 'nam anam am bun'as so ris an abrar *gràs*? An deachaidh mis' a ghin o'n t-sìol neo-thruaillidh? Am beil blas leinibh le Dia agamsa? An do bhlais mi gu 'm beil an Tiarna gràsmhor? Ma bhlais, mata, iarraidh mi bainne neo-thruaillte an Fhacail. Is toigh leis an naoidheachan glan-bhainne nan cìoch; bithidh cion agamsa air bainne an Fhacail fhior-ghloin; agus á uchd sin an t-sòlais deòbhlaidh mi furtachd agus beathachadh do m' anam. 'S e gràdh an Fhirshaoraidh an cuspair taitneach a bhios do ghnàth air m' aire; ni sin inntinneach a h-uile car ann an seirbhis Iosa, agus cuiridh e impidh orm m' fhéumalas a chian-sgaoileadh feadh slighe mo bheatha. Ni gràs Dhe ann an Iosa Criosta, mo bheachd fharsuingeachadh, mo chridhe 'chumail iriseal, agus bheir e orm an cliù ìocadh far an dlighear e. O gu ma h-e gu'm fàs mi gach latha le bainne neo-thruaillte an Fhacail, agus gu'n àraichear suas mi chum na beatha mairionnaich! Amen.

Trocair do Pheacaich.

Iarraibh, agus bheirear dhuibh: siribh, agus gheibh sibh: buailibh an dorus, agus fosgailear dhuibh: oir gach uile neach a dh'iarras, glacaidh e; agus esan a shireas, gheibh e: agus dhàsan a bhuaileas an dorus, *fosgailear.* Mata vii. 7, 8.

Esan a thig, mar pheacach, dh'ionnsaidh an Dé thròcairich, tre Iosa Criost, a dh' iarraidh beannachdan na slàinte d'a rìreamh, agus le ùrnaigh dhùrachdaich, a ni feitheamh agus buanachadh, thaobh's gu bheil ä dhòchas 'san doigh so, 's cha'n ann 'an doigh sam bith eile;—esan a dh'iarras beannachdan spioradail 's a' cheud dol amach, gun dàil, agus e cleachdadh nam meadhoinean òrdaichte gu léir;—agus esan a bhuaileas, 's a ni feitheamh aig dorus na tròcaire, ag cur roimhe gu'm faigh e 'stigh, no gu'm bàsaich e 'gä bhualadh—air chinnte theid leis. Tha an gealladh saor agus riochdail: Gach uile neach a dh'iarras, *glacaidh e*, no *gheibh e.*

Air uairibh, glacaidh, agus gheibh aslachadh mar so, gabhail ris gun dàil;—*daonnan 's an am chòir:* agus cia bith diù 'sa bha béus agus biùthas an luchd-aslachaidh roimhe so, cha bhac sin iad an t-sochair fhaotainn; oir esan a dh' fhosgail an t-slighe air a bheil bealach aca, 'se a theagaisg dhoibh teachd oirre, agus dìolaidh esan gu fial, agus cha mhaoidh e.

"Fosgail do bheul gu farsaing," deir an Tiarna, "agus lionaidh mis'e. "Iarraibh an nì 's "aill libh," arsa Criosta, agus nìthear e." Tha mathanas ar peacannan uile, saor, buileach, siorruidh; tha buaidh thairis air gach miann; tha làthaireachd Dhia maille ruinn feadh an t-saoghail dhoilleir so; tha ä ghlòir a' dol seachad roimh ar sùilean agus a' dealradh 'nar cridheachan; tha stiùradh, dion, agus neart, sòlas neamhaidh fhad's is beò sinn, agus neamh fein an deigh dhuinn éug—tha iad sin uile ann an comas na h-ùrnaigh—ruigidh ùrnaigh orra uile;—ruigidh sinne orra; tha iad, mar gu'm b'e, uile 'gan cumail an àird fa chomhair ar sùl, agus an sgriobhadh so a' dealradh orra gu leir—"Iarraibh agus gheibh sibh."—Tròcairean a chaidh a cheannach agus uighimeachadh, a'feitheamh air an duine 'ni ùrnaigh.

Chaidh an earrann so a dheanamh 'ná meadhon air boirionnach bochd a chur a *dh'iarraidh* an Tiarna. Dh' éug i toiseach an t-samhraidh 1836, ag éibhneas ann an gràdh na saorsa.

Fior Aithreachas.

Agus thubhairt e r'a sheirbhiseach, gabh suas, a nise, agus amhairc rathad na mara. Agus chaidh e a dh'amharc, agus thuirt e, cha'n eil ni ann: agus thuirt e, Falbh a-rist seachd uairean. 1 Righ. xviii. 43.

Sèa uairean dh'amhairc òglach Eliah rathad na mara mu'm bu chomasach dha ni sam bith fhaicinn. An seachdamh uair chunnaic e neul nach bu mhò na ä làmh; gidheadh 'an ceann bheagan uairean chòmhdaich an neul sin na spéuran le dorchadas, agus an talamh le h-uisge. Ceart mar so faodaidh tachairt do ioma neach' nuair a bhios e 'g urnaigh ri Dia, mar rinn nighean Chàleb r'a h-athair. *Breith* i. 15. "Gus so cha d' thug thu dhomh còir ach air cridhe tioram neo-thorrach, ach thoir an nise dhomh tobraichean uisge —beagan mothachaidh, no air a chuid a's lugha, beagan bròin air son mo pheacannan. Ged nach toir Dia dhut d'iarrtas, ma dh'aoite, an deigh do ghlùn a lùbadh sea uairean, agus ged nach faicear aig an t-seachdamh uair ach aon bhraon beag a' fliuchadh do shùile,—na caill do mhisneach; faodaidh gu'm brùchd *fras* as a' *bhraon* sin; faodaidh toiseach an tòiseachaidh sin do chridhe uile a leaghadh, mu dheireadh, 'nä uisge; agus mara ta làn aoibhneas ann air son gu'n iompaichear aon pheacach, faodaidh gu bheil a thomhas fein de dh'aoibhneas ann, air son aon bhraon a shileas peacach aithreachail, no a's miann leis a shileadh.

Ged ghuidheadh tu deich deichean uair
Gun fhuasglad fhaotainn ann,
Na sguir 's na fannaich, oir thig buaidh
Fadheòidh 'ni suas do chall.

CIA SAM BITH THU NA SGUIR GU BRATH DE BHI 'G URNAIGH. THIG BEANNACHD *gu cinnteach* MU DHEIREADH.

Tha gealladh Chriosta fein agad a' nasgadh gu'n dean e so. Ciod sam bith a dh'iarras sibh ann am ainmsa gheibh sibh. Eoin xiv. 13.

Chuir boirionnach òg, a mhuinntir Rochester, earail air an ughdair, fios a leigeil air à buidheachas agus à cliù do 'n Dia uile chumhachdach, air son gu'n d' rinn e, 'nä thròcair, an Earrann so 'nà beannachadh d'à h-anam-*se*.

Aoibhneas air Neamh air sgath Pheacach Aithreachail.

Tha aoibhneas ann am fianuis ainglean Dhé air sgath aon pheacaich a ni aireachas. Luc. xvi. 10. *Eiridh mi agus theid mi gu m' athair ;—ach, 'nuair bha e fathast* ASTAR FAD AS *chunnaic 'athair e, agus bha truas aige dheth, agus* RUITH *e,—thuit e air ä mhuineal, agus phog e e.* Luc. xv. 20. *Bha mo mhac so marbh, 'us tha e nise beò ;*—AIR CHALL—*agus* FHUARADH *e ! !*

THA làn-mhisneach 'an so do gach uile pheacach truagh, dìobarach, seachranach, tilleadh a dh'ionnsaidh äu Athar,—Dia. Faodaidh an truaill a's diùtha fo chopan nan spéur gabhail ris an trocair a tha ' n Tiarna 'tairgsinn. Ann an cosamhlachd so a' mhic stròghail, tha caomhalas 'us truacantas an Tiarna gu ro àlainn 'gan cur an céill agus 'gän soillseachadh. (Faic Luc. xv. 11. gu crich a' chaibdeil.)

A thaobh nàduir, tha sinn uile 'när struighearan, agus bhiomaid *caillte* gu siorruidh, mur deanadh gràs Dhia ar cridhe a thaisleachadh agus ar toirt gu cas-stol na tròcaire,—chum ar n-Athar neamhaidh, a ta feitheamh chum bhi tròcaireach,—a ta làn truacantais—làn gràidh.

Thoir thusa deuchainn, a pheacaich bhochd, bhuairte, iomluaisgte, shàraichte,—thoir thusa deuchainn ;—tilg thu féin 'an làthair an Tiarna, agus mu'n urrainn thu idir ä stol-coise a ruigsinn, aomaidh e riut, gu d' ghlacadh le righeachan ä ghràis agus ä ghràidh mhathanasaich.

Tha aig sgrìobhaich na h-earrann so dearbhadh sona air *cumhachd* gràidh an fhir-shaoraidh ; agus esan a bha aon uair *fad as*—mar uighe ceuma do bhi CAILLTE GU SIORRUIDH, chaidh a nise (mar chuimhneachan air tròcair) ä thoirt *dlùth* trid fuil Chriosta, agus tha e 'nä chomas am Fear-saoraidh a mholadh do dhiù nan diùtha.

Cha chomas dhut a bhi iar do mhealladh—no dhol 'am mearachd. A chaoidh cha bhris ar Dia gràsmhor-ne a chuilc bhrùite, agus ni 'm mùch e an lìon fo chaol-smùid. Is ro ionmhuinne leis ainm Iosa na gu'n diùlt e glaodh peacaich sam bith : (*Eoin* xvi. 23.) Thoir thusa deuchainn agus, is leatsa neamh. Gu'n tugadh an Tiarna dhut misneach—neart,—agus creidimh, chum's gu'n rachadh d'anam a shaoradh, agus ainm-san a ghlòrachadh. Amen.

Na h-Oighean Aimideach.

Thuirt na h-òighean aimideach ris na h-òighean glice, Thugaibh dhuinne cuid de'r n-ola, oir tha ar lòchrain iar dol as. Ach fhreagair na h-oighean glice, Ni'n tabhair. Mata xxv. 8, 9.

Cha'n fhéumar a smuaineacheadh gu bheil a' h-uile neach a ta fo *ainm* Criostaidh iar ä chiallachadh 'an so. 'S iad a-mhàin a ta iar än ciallachadh, an dream a ta ri aidmheil chreideasaich air an t-soisgeul, agus a ta 'gän giùlan féin air chor agus gu bheil deagh mheas aig fìr Chriostaidhean orra, agus gu bheil iad mar sin a' faotainn a bhi 'nän comunn. Bha cóig glic agus cóig aimideach de na deich òighean air am beil ar Tiarna a' deanamh luaidh. Bha lòchrain aig na h-aimidean, ach cha robh ola-earalais aca 'nän soithichean chum än gléusadh: 'se sin, bha aca dìreach urad de chreidimh 's a dh' fhoghainn gu sealladh sgèamhail a chur orra, ach *cho robh än cridheachan gu fior iar än naomhachadh*, no iar än lionadh le naomh-chion le spiorad nuadh-ghineamhuinneach Dhé. Ach na h-òighean glice, 'nuair a theann iadsan r'än lòchrain féin uighimeachadh, bha ola *deas* aca gu'n lionadh. Ceart amhuil so, tha 'm fir Chriostaidh daonnan *deas* air cheann gach tuiteamais, a dh'-aindeoin 's nach eil e, (ann an coimeas,) direach cho furachair 's a thigeadh dha. Nach mòr an dùrachd, an dìchioll, agus an dian-ùrnuigh leis an tigeadh e dhuinn sinn-fein a sgrùdadh, am beil no nach eil sinn 's a' chreidimh! Nach ann duinn a thigeadh e, sinn a bhi fo fhiamh gu'm faodar ar mealladh ann an cùis 's a bheil urad againn air chunnart, agus nach ruig sinn air a' bheatha mhairionnaich! Cia dùrachdach an déigh bu chòir a bhi againn air gliocas siorruidh, agus cia iarrtasach a bhi iar ar faotainn *fireanta ann am fianuis* Dhia, seach a bhi taitneach ann am beachd peacaich chlaonbhreithich, thuiteamaich! Cia uamhasach cor na muinntreach sin aig nach bi iarraidh air na nithe a bhuineas do shlàinte, gus an teid an t àm seachad; iadsan nach buail, gus an teid an dorus a dhruideadh! Na deanamaidne, mata, mo chomhpheacaich, moille sam bith, ach biomaid gu dùrachdach a'deasachadh air chionn na féisde, agus biomaid do ghnáth air ar faicile, chionn cha'n fhios dhuinn an latha no an uair a thig ar Tiarna.

Uisge na Beatha.

Thigeadh esan a ta pàiteach; agus co sam bith leis an àill, gabhadh e de dh-uisge na beatha gu saor. Taisb. xxii. 17.

Ma tha mothachadh agad air a' pheacadh, agus air easbhuidh nithean spioradail, agus ma tha togradh agad a bhi iar do shaoradh tre ghràs, ged nach eil fhios agad gur h-e cumhachd dhiomhair Chriosta a tha 'gad dheanamh togarrach, gidheadh ma thà pathadh ort agus togradh agad,—tha 'an so *cuireadh* agad. Na bi 'cur breislich no breathaill ort fein le 'n leithid so de cheistean,—" Am bheil mis' iar mo *thaghadh?* Am beil còir agamsa? Am beil mi deas?—ach géill do'n chuireadh, agus gabh mathanas, sith, fìreantachd, agus a h-uile beannachd shoisgeulach mar shaor-thiodhlacan do'n fhéumach. Na'n tugteadh cuireadh gu féisd do neach 'an comhair bàsachadh le pathadh 's le h-acras, agus dearbhadh gu'm b'e a bheatha, agus nan seasadh é 's an iomadan ag radh, A bheil còir agam? An airidh mi?—nach measteadh 'nä stuachdaiche dha, e bhi mar so a' moit, agus an éiginn cho cruaidh a' cur air, agus bord làn m'ä chomhair? Tha cuireadh aig na daoine sgìthe, aig na h-acraich, aig na pàitich, aig na *neo-thoillteinnich*, aig na diùtha, creidsinn ann an Criosta, a thainig a dh' aon-obair a thèarnadh PHEACACH; agus a thug dearbhadh dhoibh 'nä fhacal, nach dean e iadsan a thig d'ä ionnsaidh mar so, " a thilgeadh air chor sam bith a-mach."

Tha 'n Spiorad, anns an Fhocal,
A' gairm, 's 'na obair chòrr,
" Gu sruth nä beatha thigibh
Agus togaibh leibh na's leòr."
Esan a ta pàiteach
'S nach urra 'chràdh a chasg,
Thigeadh e, 'us tàirngeadh e
A shàth de shlàinte as.
Esan leis an àill e,
' Se làn dith-bheatha òl
A sruthan mear na slàinte,
Gun airgiod is gun òr.

Rabhadh Athar.

Eisdibh, a chlann, ri teagasg Athar; agus aomaibh a ghabhail eòlais air tuigse, Gnathfh. iv. 1. *Tha sinne a' labhairt an ni a's aithne dhuinn, agus a' toirt fianuis air an nì a chunnaic sinn.* 1 Eoin. iii. 1. *A mhuinntir ghraidh, na creidibh gach uile spiorad; ach dearbhaibh na spioraid, an ann o Dhia iad.* 1 Eoin iv. 1.

Co sam bith thu, a léughadair, a thig chum an leabhrain so a dh'iarraidh eòlais no teagaisg, gabh ris na comhairlean so 'leanas—comhairlean a dh' fhàs á fad-dhearbhadh, á fad-bheachdachadh : 'sann air sgàth do leas spioradail a tha iad ; ma ghabhas tu riutha, cuiridh iad air d' fhaicill thu romh mhearachdan, agus bheir iad dhut dearbh-bhlas air sìth shoisgeulaich, agus air gaol an Fhir-shaoraidh. Biodh "a' bheatha a ta thu nise caitheamh anns an fheòil tre chreidimh ann am Mac Dhé." Dean saothair, sior-chomunn, a chumas beò an t-anam, a bhi agad ris an Athair 's ris a' Mhac trid an spioraid Naoimh. Cùm faire air do thograidhean, air do ghnìomhan, agus air do chainnt, air chor's nach cràidhear spiorad an Tiarna, agus nach toirear air falbh 'fheairtean sòlasach as d'anam. Bi deas chum gach deagh oibre, á reir do chomais agus do chothrom : agus thoir aire àraidh nach labhrar gu h-olc mud' mhath, a thaobh an t-siùil air an dean thu e. Na tugadh seirbhis leth-iomallach sam bith, d'ad thaobh fein no a thaobh muinntir eile, ort dearmad a dheanamh air sìr aire thoirt do ghluasadan do chridhe fein o'n leth a-stigh. Biodh facal sgrìobhte Dhé 'na riaghailt neo-chaochlaideach dhut araon ann an rùn 's ann an cleachdadh. Cia bith leanmhuinn nach adhartaich urram an Fhir-shaoraidh, agus nach dean a ghràs, 'obair, agus a shlàinte àrdachadh, bi cinnteach nach ann uaithesan a ta 'gar gairm i. Bi dian-iarrtach air macantas, irioslachd, foighidinn, féin-àicheadh, naomhachd inntinne, agus air uile ghràsan eile an spioraid : tha iad sin ag iomchar am fianuise fein, agus 'se Dia ata 'gan oibreachadh, agus leanaidh iad riut 'nan toradh gu siorruidh buan.

Luchd Leanmhuinn air Criosta.

Lean mise. Luc. v. 36. *Agus fuiling cruaidh-chas mar dheagh shaigdear le Criosta.* 2 Tim. ii. 3.

Am b'àill leat Criosta 'leantuinn? Na'm beadh, lean e ann am féin-àicheadh, ann an irisleachd, ann an foighidinn, agus ann an ullamhachd air son gach deagh oibre. Lean e agus crann-ceusaidh gach latha air d'iomchar, agus amhairc air ä *chrann*-san chum 's gu'n aodramaich d'eallach. Lean e mar d' iùlair agus do dhìonair, agus ionnsaich léursainn le léursainn-san, agus earb do dhion r'ò ghàirdean-san. Lean e mar Charaid nam Peacach a *shlànaicheas an cridhe briste, 's a bheir fois do na h-anamaibh sgithe, agus nach tilg a mach a h-aon a thig d'ä ionnsaidh.* Lean e le creidimh, a leigeil do thaitneachduinn am fianuis Dhé, agus do chòire air neamh, gu h-iomlan 'an taice r'ä fhuil thoilltinnich, agus r'ä fhìreantachdsan a-mhain. Fadheòidh, Lean e le mòran ùrnaighean. Chionn ged tha e làn truacantais, *is toil leis mòran impidh a chur air*, agus an uair a chuireas e roimhe beannachd a bhuileachadh, feumaidh tu fathast gleachd ris air à son. Biodh deagh mhisneach agad,—bi làidir anns an Tiarna; chionn is esan cuideachadh nan dìobarach,—dòchas nan éudòchasach,—slàinte nan euslan,—neart nam fann,—saibhreas nam bochd,—sìth nam muinntir a ta fo bhuaireas,—agus sòlas nan treachlach,—solus nam muinntreach a ta 'an dorchadas,—còmpanach nan creachte,—caraid na droinge gun chàirdean,—slighe nan iomrallach,—gliocas nan amaideach,—fìreantachd nam mì-dhiadhaidh, naomhachd nam mì-naomha,—saorsa nan ciomach,—aoibhneas nan tùrsach,—agus, ann am facal, slàinte nan daoine caillte. O mata, lean Criosta, agus treoirichidh e thu gu glòir.

Chum Criost a leantuinn, is éudar dhuinn a bhi a' gnàth chléachdadh urnaigh. *Ni dearmad air ùrnaigh glamhas fhosgladh, a ghrad lionar le peacadh, agus ann sin leanaidh sinn* Satan

Tha aon ni Feumail.

'S e so a thuirt an Tiarna Iosa ri Marta, agus le dearbh chòir faodar a chàradh ris gach anam a tha gun suim, (cia bith meud ä stòrais shaoghalta,) de 'n *aon ni fhèumail* so, ris am beil sonas siorruidh gach neach 'an crochadh seilbh fhaotainn air : chionn ged bu le duine an cruthachadh iomlan, agus gun chòir aige air an *aon ni*, bhiodh e mar eaglais Laoidcéa, truagh, ànrathach, bochd, dall, agus lomnochd. Ann an *Criosta* tha uile ionmhas a' ghliocais agus an eòlais 'an tasgaidh ; annsan tha againn seilbh air math aimsireil agus siorruidh ; oir is esan an t-iomlan, agus tha e 'nä thasgaidh iomlan do'n chreideach. O ! a leughadair, ciod sam bith eile tha dhìth ort, bi cùramach gu'm bi còir agad air an *aon ni fhèumail* : tha d' iomlan siorruidh 'an earbsa ris. Ma tha thu mothachail air d' fheum air a' bheannachd so, agus deò-mhiann agad air ä mhealtuin, rach gu Iosa. Tha e a' cuireadh do leithid ; agus bheir e e-fein dhut gu saor, gun airgiod gun luach ; chionn b'i a thoil gu gràsmhor a ghealltuinn —" Esan a thig cha tilg mi air chor sam bith a mach."

Feumaidh sibh a bhi iar bhur n-ath bhreith.

Gu deimhinn deimhinn deiream riut, Mur beirear duine arìs, nach urrainn e rioghachd Dhê fhaicinn. Eoin iii. 3—7.

Tha so gu soilleir a' taisbeanadh nach dean lom aidmheil air Criosta féum. Cha'n fhoghainn nì sam bith ach dearbh-sheilbh airsan anns a' chridhe, trid creidimh. Agus mu'n comas dhuinn ruigsinn air so, feumaidh gu'm fairich ar cridhe athnuadhachadh trid spiorad Dhé. Feumar ar treòrachadh gu nàdar sgreataidh a'pheacaidh agus na thainig 'nä lorg fhaicinn, agus bheir so oirnn fuath agus gràin a thoirt dha. Feumar ar breth o'n spiorad. Earaileam ort a cheist theann so a chur ort fein. An d' rugadh mise rist? Am beil toil agad a bhi fiosrach am beil thu 's a' chor so? Rannsaich thu fein a réir mìneachadh an abstoil air an teagasg, 2 *Corint.* v. 17. Ma *tha duine sam bith ann an Criost is créutuir nuadh e: dh' fhalbh seann nithean: feuch chinn gach ní nuadh.* An creutair nuadh thusa? An d' fhalbh na seann nithean agus an d' fhàs gach nì nuadh? Am bheil rùintean ùra 'g ad ghluasad, agus thu cuimseachadh air crìochaibh nuadh! Am beil am peacadh gràineil, agus naomhachd taitneach? Am beil Criosta prìseil? Am miann leat a mhealtuinn agus a bhi cosail ris? Am bheil thu iomaguinneach ä ghlòrachadh le d' chorp agus le d' spiord a's leis féin? Ma tha, faodaidh tu a' cheist a fhreagairt agus a ràdh, chaidh mise ath-bhreith.

Bheir an ùr-bhreith dhut ùr-iarrtais, ùr-aignean, agus ùr-shòlais. An t-anam ath-ùraichte mar so, seallaidh e air 'ais le mor-iongantas air fad-fhulangas agus trocair Dhia, 'nuair bha e 'an ar-amach 'nä aghaidh, agus bi'dh ioghnadh air cionnus nach deach ä thilgeadh amach do thruaigh shiorruidh. Bi'dh an cridhe nise lionte le mianna *naomh*, agus le sìr-chion air Criosta, agus iadsan anns an d'oibrich an t-ùr-rùn beathail so 's an *taobh a-stigh*—faodaidh iad a bhi cinnteach gu'n do chuir an Tiarna a shéula orra gu siorraidh!! Cha chomas do nì air bith iadsan a sgaradh o ä gràdh gun chaochladh-san. Gu'n tugadh an earrann so dòchas agus comhfhurtachd do gach anam ata fo dhiobhail misnich

La a' Bhreathanais.

Feumaidh sinn uile teachd 'an làthair Cathair bhreathanais Chriosta. 2 Corint. v. 10.

Agus am beil luchd-fanoid ann, ata gu cuthaich a' leantainn ä'n anamianna fein, agus ag cur 'an teagamh nach tig an Tiarna? Tha 'n uair a' dlùthachadh anns nach bi aig Eascreidimh tuille teagamh: Tòirleumaidh an Tiarna fein á neàmh le h-iolaich, le guth an Ard aingil, agus le trompaid Dhé." Nach iad peacaich a mheathas as, agus a bhios fo gheilt 'nä'n ionada falaich, an uair a thaisbeanar am Breitheamh, ann an làthair gach neach, air a mhòr-chathair ghil, agus a chìtear nèamh agus talamh a 'teicheadh roi' 'fhianuis! 'Nä làthair seasaidh sliochd iomlan an duinne, beag agus mòr: agus theid a dhearbh-adh, le teisteas Dhe agus le fianuis an cogaise fein, theid ä làn dhearbhadh, agus ä chur an ceill gu follaiseach ciod an sluagh a bh'annta, agus ciod a chuir iad 'an gniomh. An sin gair-mear 'nä'n aghaidh a' bhinn chothromach, dho-atharrachaidh, dò'n torraicheas sìorruideachd: peanas siorriudh air na h-aingidh; gheibh na fìreanaich a' bheatha mhairionnach. Smuain-ich, O, smuainich ciod an sgrios ata 'n crochadh os do cheann, a pheacaich dhiarrasaich; " oir feuch tha e a' tighinn le neulaibh, agus chi gach sùile; iadsan mar an ceudna a lot e agus uile chinnich aingidh na talmhainn ni iad caoidh d'a chionn." 'Se nise, nise 'n t-àm taitneach, 'se 'n diugh latha na slàinte; a nise gabh ris mar an slànuighear a ta 'd thairgsa, mar do shlànuighear uile-fhoghainteach; agus mar sin theid gu siorruidh do liubhairt uaithe mar do bhreitheamh feargach.

Tha latha uamhasach a' teachd,
'San toir am Mac air bheò 's air mhairbh
Ceart bhreth; a pheacaich, ciamar ni
Thu teachd a dh'ionns an ditidh ghairbh
A thoilleas tu air son do ghniomh?
O iarr *anis'* an tròcair chaomh
A bheirear dhut, gu toileach luath,
Mu'n loisg am breitheamh suas an saogh'l!

DEASAICH GU TACHAIRT RI D' DHIA!

Chaidh ceud agus tri fichead MILE de'n leabhran bheag so a chlo-bhualadh mar thà; agus, buidheachas do Dhia, chaidh ioma truaghan peacach a thoirt do nèamh leis a bhuaidh a chuir gràs an Tiarna ann an iomadh earrann deth ri linn do pheacaich a bhi 'gä leughadh. O! gu'n deanadh e tuille dheth sin 'nä àm agus 'na dhòigh mhath fein, gu h-àraidh a-measg nan daoine neo-churamach do'n càinnt a Ghàilig, de 'm beil mòran fo theagasg aodhairean neochuramach mi-dhiadhaidh! —Amen.